

יהושע

מילים של מחול / נאמת גיורא מנור

בת שבע והחורלי גאן

לקראת נסיעתה לטורן באמריקה עורכת להקת המחול "בת-שבע" מי עין, בכורה בהמשכים, למעשה סדרת מופעים שמבוצעים בהם כל ה"מחולות שהיא לוקחת עמها לחול" בשבוע שעבר היפיעו רקדני הלהקה שנית בהקדמה על כמה פתחי חול" כנאם פול סמברדו, ריקוד שאם בראה שנית לא הפניק חוויה מגובשת. הדיבה והתרחשויות המחולות ואם כי רובן קורות במריחה של הבימה וסובבות סביב ציורי של הריקוד, הלא היא גולדית פאנוני בכל זאת נשאר תלול לך את המהדר, "אשר אלה נשפטים", דואט מאת יאיר ורדי, אינה חוש "אבל בכל ביצוע שלו" מתכבדים "קתן ויתור פרטים יפים, בולטת עוד יותר ה"אורגאניות המזוינות של יצירה זו המתארת באופן הדרגתי את המאומץ מדויק ובכל זאת מיפסט את הקשרים בין שני בני-אדם, התגבריר ורדי" כתיאור לקול את תפידיהם ברבש ונקלות והם סוג המחול שאמן כרוזאר בריאנט מצטיין בו כי לא חזיקו הסכנון הוא הקובע (אצבעותיו לעולם, אינו, מסחרות" כהלכה), אלא האמת שביגוש והתחשה שהתנועה נובעת מתוך האדם. אין היא מצוית אנשים מלומדים-היגיונית. שני הרקדנים ידעו להציע רשן כן זה למחול, המוצל יפה שוב יון והתאמה בין שני בני-אדם או שוני וניגוד ביניהם, ואפילו אצבע שכוני כביכול כקשירת החורה ממשיחית בין חוג והתרחבות, יש לה משמעות סמלית ורגישות.

דואט מצויין זה יהיה למעשה היצירה הישראלית היחידה בתוכניות שחרוד הלהקה בחול" בסיורה הינכחו את על פני שאר יצירות-מעולה, מזור שלא נמצאה לה להנחלתה היאמנותית של "בת-שבע" עבודה מקורית נוספת להציגה לפני הציבור באמריקה.

כאשר הגיעו לראשונה הפאנוניים לחופי ישראל לפני כשלוש שנים לאחר שעזבו את בריית-המועצות (מזים) מה מסיפים עליהם רבים אצלנו ובכל ארצות המערב ליכנסו לתחביב הרחוקי של הסובייטים והם המשיכים לכנות כל היוצא מאותן ארצות בשם "עריק", כילו באמת יש בו איך אשית מוסרית חלילה משום שבהר לחיות בארץ לא קומה נוסחת! — היה הדואט מתוך ההגייה וההלייגאון" לפי מן זקנה מית שוסטאקוביץ) אהה משלגשת הריקודים, שבהם המפיעו לראשונה לפני הקהל.

או נראתה התמונה הסטימולנטאלית, בה מחור פרוח מתגאה אחרי נצרה מביט טוב כמשהו חמים, והכל אמר רד לעצמם, נו וחו הסגנון הסובייטי מה לעשות, ואלרר גאליונה בודאן ראו כל כך את החופש האמנותי של המערב כדי ליצור ידברים חופשיים ולא יאלצו עוד לחונן שוב על קלי שאלת, גודושת שכאלה סנטימנטאליות ורדודות.

והנה, כעבורו שלוש שנים ומסעות סביב העולם, מגיש לנו ואלרי פאנוני, ה"אשר אלה נשפטים", דואט מאת יאיר ורדי, אינה חוש "אבל בכל ביצוע שלו" מתכבדים "קתן ויתור פרטים יפים, בולטת עוד יותר ה"אורגאניות המזוינות של יצירה זו המתארת באופן הדרגתי את המאומץ מדויק ובכל זאת מיפסט את הקשרים בין שני בני-אדם, התגבריר ורדי" כתיאור לקול את תפידיהם ברבש ונקלות והם סוג המחול שאמן כרוזאר בריאנט מצטיין בו כי לא חזיקו הסכנון הוא הקובע (אצבעותיו לעולם, אינו, מסחרות" כהלכה), אלא האמת שביגוש והתחשה שהתנועה נובעת מתוך האדם. אין היא מצוית אנשים מלומדים-היגיונית. שני הרקדנים ידעו להציע רשן כן זה למחול, המוצל יפה שוב יון והתאמה בין שני בני-אדם או שוני וניגוד ביניהם, ואפילו אצבע שכוני כביכול כקשירת החורה ממשיחית בין חוג והתרחבות, יש לה משמעות סמלית ורגישות.

הואט מצויין זה יהיה למעשה היצירה הישראלית היחידה בתוכניות שחרוד הלהקה בחול" בסיורה הינכחו את על פני שאר יצירות-מעולה, מזור שלא נמצאה לה להנחלתה היאמנותית של "בת-שבע" עבודה מקורית נוספת להציגה לפני הציבור באמריקה.

כאשר הגיעו לראשונה הפאנוניים לחופי ישראל לפני כשלוש שנים לאחר שעזבו את בריית-המועצות (מזים) מה מסיפים עליהם רבים אצלנו ובכל ארצות המערב ליכנסו לתחביב הרחוקי של הסובייטים והם המשיכים לכנות כל היוצא מאותן ארצות בשם "עריק", כילו באמת יש בו איך אשית מוסרית חלילה משום שבהר לחיות בארץ לא קומה נוסחת! — היה הדואט מתוך ההגייה וההלייגאון" לפי מן זקנה מית שוסטאקוביץ) אהה משלגשת הריקודים, שבהם המפיעו לראשונה לפני הקהל.

או נראתה התמונה הסטימולנטאלית, בה מחור פרוח מתגאה אחרי נצרה מביט טוב כמשהו חמים, והכל אמר רד לעצמם, נו וחו הסגנון הסובייטי מה לעשות, ואלרר גאליונה בודאן ראו כל כך את החופש האמנותי של המערב כדי ליצור ידברים חופשיים ולא יאלצו עוד לחונן שוב על קלי שאלת, גודושת שכאלה סנטימנטאליות ורדודות.

והנה, כעבורו שלוש שנים ומסעות סביב העולם, מגיש לנו ואלרי פאנוני, ה"אשר אלה נשפטים", דואט מאת יאיר ורדי, אינה חוש "אבל בכל ביצוע שלו" מתכבדים "קתן ויתור פרטים יפים, בולטת עוד יותר ה"אורגאניות המזוינות של יצירה זו המתארת באופן הדרגתי את המאומץ מדויק ובכל זאת מיפסט את הקשרים בין שני בני-אדם, התגבריר ורדי" כתיאור לקול את תפידיהם ברבש ונקלות והם סוג המחול שאמן כרוזאר בריאנט מצטיין בו כי לא חזיקו הסכנון הוא הקובע (אצבעותיו לעולם, אינו, מסחרות" כהלכה), אלא האמת שביגוש והתחשה שהתנועה נובעת מתוך האדם. אין היא מצוית אנשים מלומדים-היגיונית. שני הרקדנים ידעו להציע רשן כן זה למחול, המוצל יפה שוב יון והתאמה בין שני בני-אדם או שוני וניגוד ביניהם, ואפילו אצבע שכוני כביכול כקשירת החורה ממשיחית בין חוג והתרחבות, יש לה משמעות סמלית ורגישות.